

Иван Вазов
Злата и майка ѝ

Злато мари, злато име,
мари, дъще, я кажи ми,
кой ти цветето набаска,
кой ти бузата одраска,
кой ти гушката закачи –
там стори червено значе?

– Мари, мале, мила мале,
като питаш, да ти кажа:
снощи гости сме имали.
Отидох вода да тража
с менци сама на извора.
Там заварих много хора.
Рекох малко да почакам
и за мене ред да доде...

Че отде ги бяс проводи
черни биволи проклети –
между нази се увряха,
бистра вода да си пият.
Едно биволче най-мало,
пусто що бе пощръкляло,
ни зарита и затласка
и с опашка ме забръсна,
та ми цветето разкъсна,
и ми бузата одраска,
и ми гушата закачи,
та стори червено значе!

– Мари, дъще, мари, Злато,
мари, чеденце богатото,
лъжи, лъжи колко сакаш,
от мен вяра да не чакаш:
й аз съм се мари момила,
й аз съм на вода ходила,
и кат тебе съм патила.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8386>]